

Zicht^{op}IJssel

NUMMER 17 | SEPTEMBER 2026

Bloemen langs je levensweg

Samen zorgen voor een waardevolle laatste levensfase

'Ze maakten het warm en menselijk'

De beste zorg op de beste plek

Palliatieve zorg gaat over wat nú belangrijk is

Zorgen met je hart

IJsselHospices

BLOEMEN

LANGS JE LEVENSWEG

Hoe heerlijk is het als er 'bloemen bloeien' langs je levensweg: mensen die je leven kleur en inhoud geven, mensen die je zien en die er zijn - als het goed gaat, maar ook als je weg door een dal gaat. Mensen die met je vieren en die met je huilen.

In onze IJsselHospices bloeien ze volop: mensen die er willen zijn voor de bewoners die het laatste stukje van hun levensweg bewandelen.

Professionals en vrijwilligers, sámen *zien* ze, samen *zorgen* ze en samen *zijn* ze er: 24 uur per dag, zeven dagen per week.

Elke 'bloem' is anders, sámen vormen ze als het ware een prachtig gemêleerd boeket - zij zijn de 'bloemen' langs dit stukje van de levensweg van de bewoners die aan hun zorg zijn toevertrouwd.

Cor verwoordt het in dit nummer zo:

'Zij hebben ervoor gezorgd dat het laatste hoofdstuk van het leven van mijn moeder niet alleen draaglijk was, maar ook... mooi!'

Voor deze zomereditie van *Zicht op IJssel* 'plukken' we zomaar een paar van die 'bloemen' uit het IJsselHospices-boeket.

Lees gerust verder en kom, net als Cor, onder de indruk.

de samenstellers van
Zicht op IJssel

”

De verpleegkundigen en de vrijwilligers hebben het laatste hoofdstuk van mijn moeder niet alleen draaglijk gemaakt, maar ook mooi.

SAMEN ZORGEN

VOOR EEN WAARDEVOLLE LAATSTE LEVENSFASE

Door Hilger Jansen, voorzitter van Stichting IJsselHospices

In een hospice draait het om mensen. Om de bewoner die rust en geborgenheid zoekt, om de naasten die meeleven, om de vrijwilligers en zorgprofessionals die iedere dag opnieuw met aandacht en toewijding klaarstaan.

Bijzondere mijlpaal

De afgelopen periode hadden we een mooie aanleiding om daarbij stil te staan. Op 23 april vierden we het vijfjarig bestaan van Hospice IJsselPolder. Een bijzondere mijlpaal waar we met trots op terugkijken. In vijf jaar tijd hebben we voor veel gasten en hun naasten een warme, veilige omgeving mogen bieden. Dat is alleen mogelijk dankzij de tomeloze inzet van onze vrijwilligers, coördinatoren, betrokken thuiszorgmedewerkers, huisartsen en alle anderen die zich aan onze stichting verbinden.

Het kloppend hart

Een diepe buiging is dan ook op zijn plaats voor onze vrijwilligers. Zij vormen het kloppend hart van onze hospices. Met hun aandacht, betrokkenheid en oprechte aanwezigheid maken zij iedere dag het verschil.

De best mogelijke ondersteuning

Ook wil ik onze samenwerkingspartners van harte bedanken. Want: goede palliatieve zorg bieden we nooit alleen. Dankzij de samenwerking met organisaties zoals Buurtzorg bij IJsselPolder en vele andere partners, ook op de twee andere locaties (IJsselOever en IJsselThuis), kunnen we onze bewoners de best mogelijke ondersteuning bieden, afgestemd op hun wensen en behoeften.

Warmte, betrokkenheid en samenwerking

In deze editie van *Zicht op IJssel* leest u daar mooie voorbeelden van. U leest de ervaringen van naasten, die laten zien hoe waardevol persoonlijke aandacht is in een kwetsbare periode. U maakt kennis met vrijwilligers die al jarenlang verbonden zijn aan onze hospices én met nieuwe vrijwilligers die met frisse energie hun bijdrage leveren. Ook krijgt u een inkijkje in de belangrijke rol van de palliatief verpleegkundige en leest u hoe de samenwerking met ZorgBrug de zorg voor onze gasten verder versterkt.

Samen vertellen deze verhalen waar Stichting IJsselHospices voor staat: professionele zorg, gedragen door warmte, betrokkenheid en samenwerking. Dat is iets om trots op te zijn én zorgvuldig te koesteren.

Ik wens u veel leesplezier en hoop dat de verhalen in deze editie u raken en inspireren.

‘ZE MAAKTEN HET WARM EN MENSELIJK’

Naasten waarderen de hospices van IJsselHospices gemiddeld met een 9,4

Door Anneke Beijer (coördinator IJsselThuis) en Hester Lugten (coördinator IJsselOever)

Wanneer genezing niet meer mogelijk is, verschuift de aandacht naar wat nog wél kan: comfort, kwaliteit van leven en een waardig afscheid. In de hospices van stichting IJsselHospices staan rust, persoonlijke aandacht en mensgerichte zorg centraal. Dat wordt ook bevestigd door de mensen die deze periode van dichtbij hebben meegemaakt. Naasten waardeerden de hospices IJsselThuis, IJsselOever en IJsselPolder in de eerste helft van 2026 gezamenlijk met een gemiddeld rapportcijfer van 9,4.

Achter dat cijfer schuilen persoonlijke verhalen. Zoals dat van Cor (63), wiens moeder de laatste drie maanden van haar leven doorbracht in Hospice IJsselThuis, één van de drie IJsselHospices.

Vanaf het eerste moment voelde het als thuis

Voor Cor en zijn moeder was de overstap naar het hospice geen eenvoudige beslissing. Achteraf weet hij zeker dat het de juiste keuze was: ‘Vanaf het moment dat ze daar kwam, voelde het als thuis: rustig, warm en liefdevol.’ Wat hem vooral is bijgebleven, is de manier waarop zijn moeder werd benaderd. ‘De verpleegkundigen namen de tijd, niet alleen voor mijn moeder, maar ook voor ons als familie. Ze zagen haar niet als patiënt, maar als mens, iemand met een eigen verhaal.’ Ook de vrijwilligers maakten diepe indruk. ‘Die mensen zijn goud waard. Of het nu ging om een kop koffie, een luisterend oor of gewoon even stil naast je zitten; niets was ze te veel.’

Kleine gebaren met grote betekenis

Juist de persoonlijke aandacht maakte voor Cor het verschil. ‘Mijn moeder hield van verzorging. De vrijwilligers gaven haar hand- en voetmassages en lakten haar nagels in haar favoriete kleur. Je zag haar echt oplichten. Ze voelde zich weer even helemaal zichzelf.’ Ook haar laatste verjaardag werd een dierbare herinnering: ‘We mochten die helemaal vieren zoals zij dat wilde. De kamer was versierd, er was taart en we waren samen als familie. Dat het hospice daarvoor alle ruimte bood, betekent nog steeds ontzettend veel voor ons.’

Aandacht voor de hele familie

Volgens Cor was er niet alleen oog voor zijn moeder, maar ook voor de mensen om haar heen: ‘We konden dag en nacht bij haar zijn. Vrijwilligers vroegen ook regelmatig hoe het met óns ging. Dat je als familie gezien wordt, geeft zoveel steun.’

”

Vanaf het moment dat ze daar kwam, voelde het als thuis: rustig, warm en liefdevol.

”

Of het nu ging om een kop koffie of een luisterend oor: niets was ze te veel.

Vooral dankbaarheid

Wanneer Cor terugkijkt op de periode, overheerst naast het verdriet vooral dankbaarheid: 'Mijn moeder is in alle rust overleden, omringd door mensen die oprecht om haar gaven. De verpleegkundigen én de vrijwilligers hebben haar laatste hoofdstuk niet alleen draaglijk gemaakt, maar ook mooi.'

Op de vraag wat hij tegen mensen zou willen zeggen die twijfelen over hospicezorg, antwoordt hij zonder aarzeling: 'Wees niet bang. Het voelt misschien als loslaten, maar eigenlijk geef je iemand iets heel moois: waardigheid, rust en liefde in de laatste fase van het leven.'

Ervaringen die breed gedeeld worden

Het verhaal van Cor staat niet op zichzelf. In de evaluaties die na een verblijf in één van de drie hospices worden ingevuld, waarderen naasten de zorg gemiddeld met een 9,4. In hun reacties komen steeds dezelfde thema's terug. Zij beschrijven de hospices als plekken waar rust, warmte en persoonlijke aandacht centraal staan. Niet alleen de gasten voelen zich gezien, ook familieleden ervaren dat er tijd is voor een luisterend oor, een kop koffie of simpelweg de vraag hoe het met hén gaat.

Niets was te veel

Naasten vertellen dat hun dierbare 'als een koning(in) werd behandeld' en spreken met waardering over de liefdevolle, respectvolle en deskundige zorg van verpleegkundigen en vrijwilligers. Zij noemen de huiselijke sfeer, het meedenken van medewerkers en de ruimte om samen nog waardevolle herinneringen te kunnen maken als bijzonder betekenisvol. Ook de betrokkenheid bij de familie wordt veelvuldig genoemd. Dat zij dag en nacht welkom waren, alles konden vragen en zich gesteund voelden tijdens het afscheid heeft voor velen een blijvende indruk achtergelaten. Zoals één van de naasten het treffend verwoordde: 'Niets was te veel.'

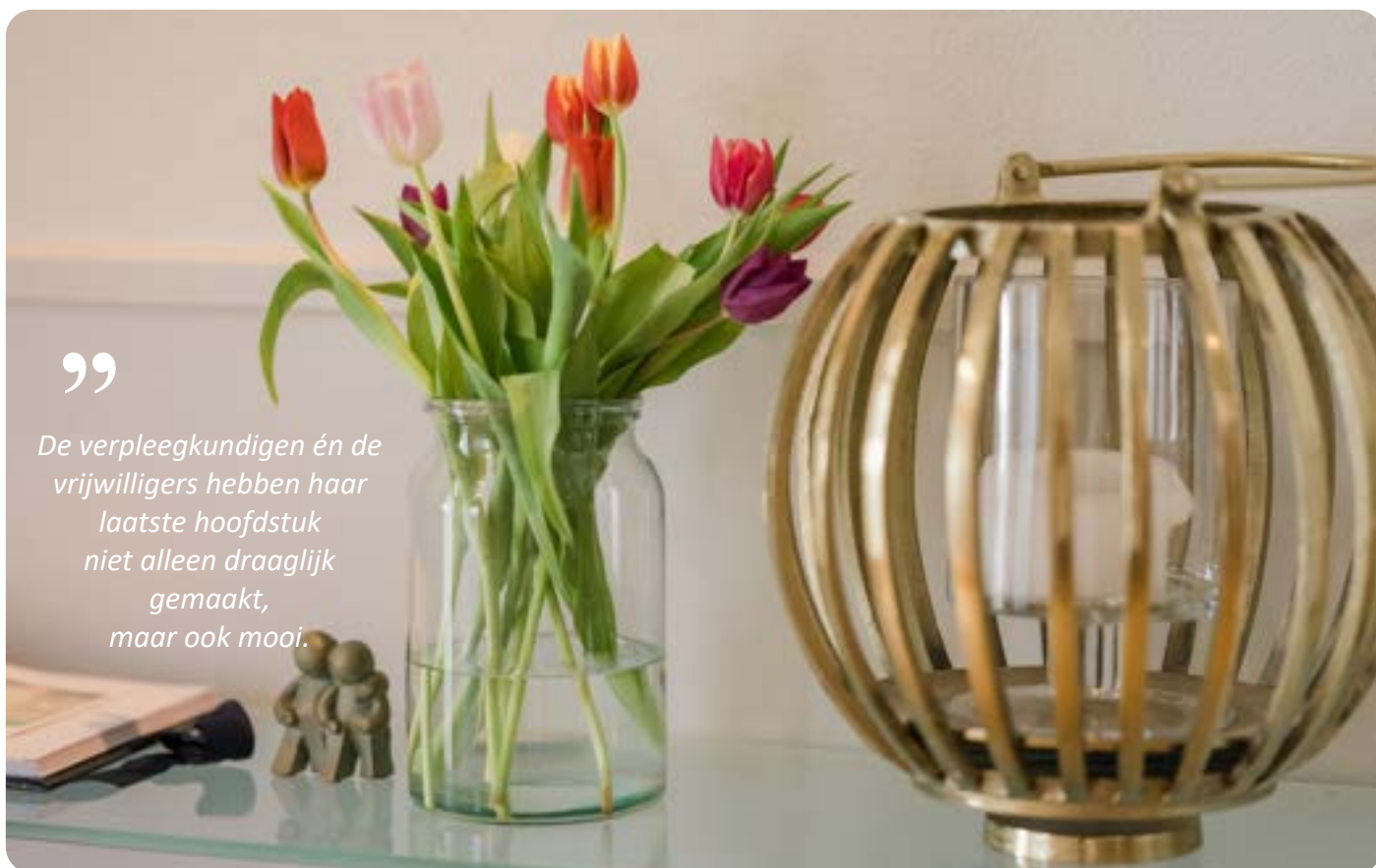
Vertrouwen in de laatste levensfase

Voor verwijzers is het belangrijk om te weten wat naasten achteraf het meest benoemen. Naast de deskundigheid van de verpleegkundigen en de goede samenwerking binnen de palliatieve zorgketen, zijn het juist de tijd, aandacht en menselijkheid die het verschil maken. De inzet van vrijwilligers, de huiselijke omgeving en de betrokkenheid bij zowel de bewoner als diens naasten dragen bij aan een waardig afscheid en bieden houvast in een ingrijpende periode.

De ervaringen van Cor en de vele anonieme evaluaties laten zien dat hospicezorg meer is dan goede palliatieve zorg alleen. Het is zorg waarin kwaliteit van leven, persoonlijke aandacht en er écht zijn voor mensen centraal staan - juist wanneer het leven ten einde loopt.

”

De verpleegkundigen én de vrijwilligers hebben haar laatste hoofdstuk niet alleen draaglijk gemaakt, maar ook mooi.

PALLIATIEVE ZORG GAAT OVER WAT NU BELANGRIJK IS

De rol van de palliatief verpleegkundige in de wijk en richting het hospice

Interview met Petra (palliatief verpleegkundige) door Hester Lugten (coördinator in IJsselOever)

‘Palliatieve en terminale zorg gaan niet over alleen het einde van het leven maar vooral over wat nú belangrijk is’, geeft Petra aan. Juist in deze periode kan zij veel betekenen voor mensen die leven met een ongeneeslijke ziekte en voor hun naasten. Vanuit De Zellingen begeleidt Petra cliënten in de thuissituatie door het afleggen van huisbezoeken. Daarnaast is zij één dag per week verbonden aan Hospice IJsselOever. Die combinatie zorgt voor korte lijnen en een soepele overgang naar het hospice wanneer thuis wonen niet langer haalbaar is.

Vragen stellen en luisteren

‘Mijn werk begint altijd met vragen stellen en goed luisteren’, vertelt Petra. Hoe voelt iemand zich? Waar heeft iemand behoefte aan? Wat maakt de dag de moeite waard? Wat zijn de zorgen?

Waar sta ik nu en hoe wil ik verder?

Die vragen vormen het vertrekpunt van haar begeleiding, waarbij de regie van cliënt en zijn naasten voorop staat. Er is aandacht voor het lichamelijk en geestelijk welbevinden. Er is veel te verwerken. Hier wordt over gesproken. Wensen en gedachten kunnen geuit worden, vragen beantwoord. Aandacht voor het welzijn van zowel cliënt als omgeving rondom de vraag: *waar sta ik nu en hoe wil ik verder?*

Contact met de huisarts is leidend

De fase waarin Petra wordt betrokken verschilt. Soms komt een verwijzing vanuit het ziekenhuis terwijl behandelingen nog lopen, soms neemt de huisarts contact op. In andere gevallen weten cliënten of mantelzorgers, wijkteams of andere zorgprofessionals haar te vinden. Contact met de huisarts is leidend.

Samen kijken naar wat wél kan

Een belangrijk onderdeel van Petra's werk is het verkennen van mogelijkheden. Veel mensen willen zo lang mogelijk thuis blijven wonen. Met de juiste ondersteuning blijkt vaak meer mogelijk dan vooraf wordt gedacht, al kan de thuiszorg niet alles opvangen.

Naast de belangrijke rol van de thuiszorg valt er te denken aan inzet van andere zorgprofessionals, extra ondersteuning thuis, inzet van vrijwilligers vanuit Hospice IJsselOever, geestelijke verzorging of begeleiding voor mantelzorgers. Ook de inzet van hulpmiddelen kan het verschil maken. Misschien kan iemand langer thuis blijven wonen als er een traplift is of kan een echtpaar samen op pad als er een lichtgewicht rolstoel is. Een aanvraag bij Ambulancewens kan van grote waarde zijn. Inzet van hulpmiddelen in de terminale fase, een hoog-laagbed, praktische materialen, inzet nachtzorg.

Wanneer het thuis niet meer gaat

Doordat Petra ook als verpleegkundige aan Hospice IJsselOever is verbonden, kan zij tijdens huisbezoeken laagdrempelig uitleg geven over het hospice. Zo kan men wennen aan het idee dat een hospice ook tot de mogelijkheden kan behoren als het thuis niet meer gaat. Als mensen ervoor openstaan, geeft Petra vaak het advies om een afspraak te maken om te gaan kijken. Kennismaken, sfeer proeven, vragen stellen: dat kan rust geven. Regelmatig laten mensen zich dan meteen op de wachtlijst plaatsen. Dat kan ook op de passieve wachtlijst. Dan wordt er niet gebeld zodra er een plek beschikbaar is, maar is er vast bekendheid bij het hospice.

”

Mijn werk begint altijd met vragen stellen en goed luisteren.

Hoe voelt iemand zich?

Waar heeft iemand behoefte aan?

Wat maakt de dag de moeite waard?

Een warm bad

Het is voor niemand een makkelijke beslissing om zich op te laten nemen in het hospice. Petra vormt regelmatig een schakel: praten met de cliënt en zijn naasten, de huisarts, de coördinator van het hospice, een inschatting met elkaar proberen te maken.

Een reactie die Petra na opname vaak krijgt is: 'Je had gelijk, het voelt hier als een warm bad.'

De kracht van samenwerken

Volgens Petra is de samenwerking in Capelle aan den IJssel en omgeving één van de grootste krachten van de palliatieve en terminale zorg: 'De lijnen zijn kort. We weten elkaar gemakkelijk te vinden.' Ze noemt de samenwerking met huisartsen, wijkverpleegkundigen, de wijkteams, de verpleegkundig specialist, geestelijke verzorging, Welzijn Capelle, Inloophuis De IJssel, de gemeente en de vrijwilligers van Hospice IJsselOever als belangrijke voorbeelden. Ook de PaTz-overleggen* en het regionale ketenoverleg palliatieve zorg (regio Capelle en Krimpen) zijn volgens haar van grote waarde. 'Daar sparren we met elkaar over complexe situaties en leren we veel van elkaar. Geen vraag is vreemd. We denken in mogelijkheden en maken gebruik van elkaars kennis en kunde. Er is aandacht voor elkaar, dat laatste is zeker niet onbelangrijk.'

Belangrijke noot voor alle zorgprofessionals

Tot slot merkt Petra op: 'Blijf elkaar opzoeken voor deze mooie zorg. Maak gebruik van de kennis die er in de regio is en weet elkaar te vinden.'

De kracht van het hospice

Een belangrijke kracht van Hospice IJsselOever is de hechte samenwerking met de thuiszorgorganisaties. De Zellingen en Vierstroom zijn nauw betrokken bij het hospice en verlenen dagelijks zorg aan de bewoners. Doordat beide organisaties veel vaste verpleegkundigen en verzorgenden kunnen inzetten, zien bewoners regelmatig vertrouwde gezichten aan hun bed. Dat draagt bij aan een gevoel van rust, veiligheid en continuïteit.

De samenwerking tussen de thuiszorgorganisaties, de coördinatoren van het hospice, huisartsen, vrijwilligers en andere betrokken zorgprofessionals is intensief en laagdrempelig. Dankzij de korte lijnen wordt kennis gedeeld, kunnen veranderingen in de zorgvraag snel worden opgepakt en ontvangen bewoners de zorg die aansluit bij hun wensen en behoeften. Met als uitkomst: grote tevredenheid van bewoners en hun naasten.

* PaTz staat voor palliatieve zorg thuis.

VERHALEN UIT HET HOSPICE

Thuis bij ons aan huis

Thuis bij ons aan huis

Je eigen deur achter je dichttrekken... dat is niet niks. De bewoners van IJsselOever weten dat als geen ander. Want: dat is wél de deur die jarenlang toegang gaf tot je thuis. Maar deze zelfde bewoners ervaren óók wat het betekent als er een andere deur voor je opengaat. De deur van het huis van warmte en aandacht waar het draait om ondersteuning in de laatste levensfase. De deur waarachter je zélf de regie bepaalt. De deur van het huis waar het gaat om jou! Want dat is voor Hospice IJsselOever van het grootste belang. Dat de bewoner thuis is bij ons aan huis.

DE BESTE ZORG OP DE BESTE PLEK

ZorgBrug in IJsselThuis en IJsselOever

Door Xandra Filé, invalcoördinator Hospice IJsselThuis

ZorgBrug is één van de grootste zorgorganisaties en werkzaam in een breed werkgebied. Sinds 2007 levert deze organisatie passende verpleegkundige zorg daar waar dat nodig is: in het ziekenhuis, thuis, in zorginstellingen of in het hospice. Te denken valt aan gespecialiseerde zorg voor mensen met een chronische ziekte of met een langdurige aandoening. Er zijn veel vakgebieden waarbinnen deze zorg geleverd kan worden.

Teamwork

ZorgBrug en de hospices IJsselOever en IJsselThuis weten elkaar vaak te vinden. Bij ZorgBrug werken verpleegkundigen die voor mensen in de palliatieve fase gespecialiseerd zijn in medicatietoediening via een pomp. Het betreft dan pijnstilling en/of palliatieve sedatie. Al blijft dit aspect van de zorg in onze huizen teamwork: het technisch team van ZorgBrug werkt altijd nauw samen met huisartsen, de verpleegkundigen, coördinatoren en vrijwilligers.

Gespecialiseerde zorg binnen een huiselijke sfeer

Het uitgangspunt is steeds: het leveren van hoogwaardige, gespecialiseerde zorg binnen de huiselijke sfeer van de hospices, waarbij comfort, veiligheid en multidisciplinaire aanpak centraal staan. Naast het aanbrengen en verzorgen van de medicatiepompjes geeft ZorgBrug ook voorlichting en uitleg aan vrijwilligers.

Kortom:
*met ZorgBrug zijn IJsselThuis en IJsselOever
in staat om de beste zorg te leveren
op de beste plek!*

BUURTZORG IN IJSSELPOLDER

Coördinator Anita Akkermans in gesprek met verpleegkundige Petra

Petra werkt als verpleegkundige namens thuiszorgorganisatie Buurtzorg in Hospice IJsselPolder. Ze ervaart het werken in het hospice als heel waardevol.

”Zorg van steeds dezelfde vertrouwde gezichten.

Buurtzorg in IJsselPolder

Buurtzorg levert inmiddels bijna drie jaar alle verpleegkundige zorg aan de vier bewoners van IJsselPolder. Daarnaast is Buurtzorg ook werkzaam in de wijk: de verpleegkundigen zijn dus niet 24 uur per dag aanwezig in het hospice. Hiermee blijft het bijna-thuis-huis-karakter van IJsselPolder behouden.

Zorg door kleine, zelfsturende teams

Buurtzorg is een organisatie die met kleine, zelfsturende teams werkt. Het team dat betrokken is bij het hospice bestaat uit verzorgenden IG en verpleegkundigen op mbo- en hbo-niveau (niveau 5 en 6).

Alle zorg die nodig is

Petra vertelt dat zij als team alle zorg leveren die nodig is voor bewoners. Hieronder valt ook de verpleegtechnische zorg, zoals het plaatsen en beheren van pompen voor medicatie zoals morfine en midazolam.

Omdat het team alle benodigde pompen en materialen zelf in huis heeft, kan snel gestart worden met bijvoorbeeld een morfinepomp of midazolampomp wanneer dit vereist is voor palliatieve sedatie. Hierdoor hoeft er niet op een apart technisch team gewacht te worden. Ook het verzorgen en verwijderen van een PICC-lijn* en het toedienen van medicatie gaat via deze weg.

Het voordeel is dat bewoners deze zorg steeds van dezelfde vertrouwde gezichten krijgen.

Bevoegd en bekwaam

Teamleden van Buurtzorg hebben een eigen verantwoordelijkheid voor het op peil houden van hun bekwaamheid in voorbehouden handelingen die vereist is door de Wet BIG (wettelijke registratie van bevoegde zorgverleners).

Kennis wordt opgedaan of op orde gehouden door training en scholing, zowel door externe partijen als middels onderlinge instructie en begeleiding. Zo worden bijvoorbeeld minder ervaren collega's bij nieuwe handelingen begeleid door samen te werken met een ervaren teamlid.

** Een PICC-lijn is een centraal ingebracht infuus dat in het ziekenhuis in de ader van de bovenarm geplaatst wordt.*

De huisarts

De medische zorg in het hospice wordt altijd geleverd door de eigen huisarts van de bewoner. Per cliënt is dat dus een andere huisarts. Huisartsen waarderen het dat Buurtzorg het volledige verpleegtechnische deel op zich neemt.

Samenwerking

De coördinatoren van IJsselPolder waarderen de samenwerking met Buurtzorg. Er is dagelijks overleg met elkaar en het feit dat zij zelf de verpleegtechnische zorg snel kunnen leveren op het moment dat dit nodig is voor een bewoner, is écht een groot pluspunt.

Op de vraag wat haar wens is voor de toekomst van IJsselPolder, antwoordt Petra:

” ‘Ik hoop dat IJsselPolder op deze plek als kleinschalige hospicevoorziening blijft bestaan en dat Buurtzorg er met net zoveel plezier kan blijven werken.’

ZORGEN MET JE HART

Interview met twee IJsselThuis-vrijwilligers over het leven en werken in het hospice

Door Marga Baas (zorg- en pr-vrijwilliger in IJsselPolder) en Anja Breijer

Wat bezielt iemand om vrijwilliger te worden in een hospice? Is het er niet zwaar en verdrietig? We gingen in gesprek met Els, werkzaam in het ziekenhuis tot haar pensioen en al bijna eenentwintig jaar aan het hospice verbonden en met Rianne, die anderhalf jaar geleden, na haar pensionering in het onderwijs, de overstap naar het hospice maakte. Een openhartig gesprek over pizza's aan het sterfbed, de kunst van het zwijgen en het runnen van een huishouden.

Het begin: van een arm om een oudtante tot Sri Lanka

Jullie achtergronden zijn heel verschillend. Hoe zijn jullie hier destijds terechtgekomen?

Els: 'Het begon bij mij heel persoonlijk. Ik had een oudtante die alleen op de wereld was. Toen zij ernstig ziek werd, heb ik haar tot het einde toe bijgestaan. Op haar sterfbed had ik haar in mijn armen en zei ik: "Het is goed zo." Dat was zo'n betekenisvolle ervaring. Mijn werk in het ziekenhuis had mij al op de gedachte gebracht dat ik in mijn vrije tijd iets wilde doen. En toen kwam de oproep voor dit hospice voorbij!'

Rianne: 'Bij mij ging het heel anders. Ik kom uit het onderwijs. Toen ik met pensioen ging, wist ik één ding zeker: ik wilde iets doen wat ik nog nooit had gedaan, ik wilde leren. Tijdens een vakantie in Sri Lanka raakte ik in gesprek met een vrouw over vrijwilligerswerk. Zij vroeg: "Is het hospice niks voor jou?" Zo ben ik hier binnengerold.'

Pionieren en knikkende knieën

Hoe was die begintijd in IJsselThuis?

Els: 'We begonnen met zo'n vijftig vrijwilligers. We gingen met de hele groep twee dagen op training om een hecht team te worden. Toen de eerste bewoonster kwam, was dat ontzettend spannend. Als de bel ging, keken we elkaar aan: "Zullen we maar samen gaan?" Ik voelde me onzeker. Pas na een tijdje bouw je de ervaring op om er anders mee om te gaan.'

Betekenisvol zijn in de praktijk

Wat spreekt jullie het meeste aan in dit werk? Wat maakt het waardevol?

Rianne: 'Het is het kijken naar wat iemand specifiek nodig heeft op een bepaald moment. Laatst was er een bewoner die ging overlijden. De kinderen zouden langskomen met pizza's. Toen hebben we een tafel mooi gedekt, kaarsjes aan... Dan zie je mensen genieten. En dan geniet ik ook.'

Els: 'Het luisterend oor zijn. Adviezen hoeft je niet meer te geven, maar je kunt er wel zijn. En soms mag er ook gelachen worden, de vrolijke noot. Het zijn de kleine dingen.'

Rianne: 'Mensen komen hier vaak gespannen binnen, ook de mantelzorgers. Je ziet na een halve dag die spanning al wegvallen. Ze worden ontzorgd. Ze hoeven even geen mantelzorger meer te zijn; ze kunnen weer partner of kind zijn.'

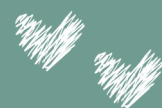
”

Het is kijken naar wat iemand specifiek nodig heeft op een bepaald moment.

Dan zie je mensen genieten. En dan geniet ik ook.

De belangrijkste kwaliteiten voor een hospicevrijwilliger volgens Els en Rianne:

- > Een luisterend oor hebben, niet zelf op de voorgrond willen staan.
- > Weten wanneer je moet zwijgen.
- > Flexibiliteit: als iemand om zeven uur 's morgens patat wil, dan wordt dat gemaakt.

De kunst van de stilte en de grens van het werk

Komt het werk ook wel eens heel dichtbij, dat je het mee naar huis neemt?

Rianne: 'Mijn allereerste dienst was bij een mevrouw van 53. Mijn eigen zus was destijds ook 53 toen ze overleed. Dus daar schrok ik van. Maar het hielp me ook om te begripen wat haar kinderen doormaakten. En we hebben een jong meisje van 18 gehad dat overleed tijdens mijn dienst. Dan slaap je daar wel even slecht van.'

Els: 'Er was een paar jaar terug een meneer bij wie ik waakte. De familie was net even een boodschapje doen toen hij zijn laatste adem uitblies. Dat was voor mij een openbaring. Alsof de geest zich losmaakte uit het lichaam. Toen de familie vroeg of hij rustig was gegaan, kon ik dat bevestigen. Dat vergeet je nooit.'

”

Toen de familie vroeg of hij rustig was heengegaan, kon ik dat bevestigen. Dat vergeet ik nooit.

Je runt ook een huishouden

Jullie werken met veel vrijwilligers samen. Rianne, hoe werd jij destijds opgevangen als nieuwkomer?

Rianne: 'Je krijgt een maatje die je inwerkt en dat is goed. In het begin denk je: hoe moet ik dit allemaal doen? Dan zegt collega A: "Wij vouwen de lakens altijd zó." Dan doe je dat. De volgende dienst zegt collega B er weer iets anders van. Na anderhalf jaar zei ik wel eens met een knip-oog: "Nou, ik red me thuis na 45 jaar ook al aardig hoor!" Maar je leert elkaar kennen en we lossen het op met een grapje.'

Els: 'Precies, waar maak je je druk om? We zijn met veel vrijwilligers. Wat ik bij iedereen proef, is pure zorg.'

Rianne: 'Natuurlijk zijn we er voor de bewoners, maar ondertussen houden we het huishouden draaiende. Mensen die vrijwilliger willen worden, moeten weten dat het niet alleen gaat om gesprekken voeren aan een bed.'

Els: 'We kijken altijd waar iemand behoefte aan heeft. Soms leest iemand voor. We geven hand- of voetmassages. We hebben een muzikant gehad die in het prieel speelde. Dat zijn kleine dingen, maar ze kunnen voor bewoners en familie enorm veel betekenen.'

Rianne: 'Ik herinner me een bewoner die nauwelijks meer kon praten. Naast zijn bed lag een bijbel. Toen ik vroeg of ik iets voor hem kon doen, wees hij ernaar. Ik heb hem voorgelezen. Dat was een heel bijzonder moment.'

De kijk op leven en sterven

Heeft het werk in het hospice ook veranderd hoe jullie naar je eigen levenseinde kijken?

Rianne: 'Ja, absoluut. Voordat ik hier kwam, was het einde van het leven voor mij één groot zwart gat. Nu beseft ik dat de laatste fase van je leven ook zinvol kan zijn. Ik praat er meer over hoe mijn man en ik zelf oud willen worden en hoe we afscheid willen nemen.'

Els: 'Dat gesprek voeren met partner en kinderen is belangrijk. Wat wil ik wel, wat juist niet? In het hospice zie je soms hoe ingewikkeld het kan worden als dingen onuitgesproken blijven.'

Wat het oplevert voor je eigen leven

Als je na al die jaren de balans opmaakt, wat heeft dit werk jullie dan persoonlijk gebracht?

Els: 'Ik ben er echt door gegroeid. Door de interviews en vrijwilligersbijeenkomsten heb ik mezelf leren uiten. Het heeft me zelfvertrouwen gegeven.'

Rianne: 'Voor mij is het de bevestiging dat als je blijft kijken naar de unieke mens en naar mogelijkheden, het leven nooit verveelt. Ieder mens is anders, iedere situatie is nieuw. Het is waardevol, zinvol en ja... op een bepaalde manier ook gewoon heel fijn om te doen.'

”

Het is waardevol, zinvol en ja... op een bepaalde manier ook gewoon heel fijn om te doen.

LUSTRUM HOSPICE IJSSELPOLDER

Hospice IJsselPolder bestond dit voorjaar vijf jaar: een bijzonder moment om bij stil te staan. En dat werd gevierd!

Want...

sinds de opening in april 2021 zijn 276 bewoners en hun naasten omringd met liefdevolle zorg, aandacht en warmte.

In die vijf jaar...

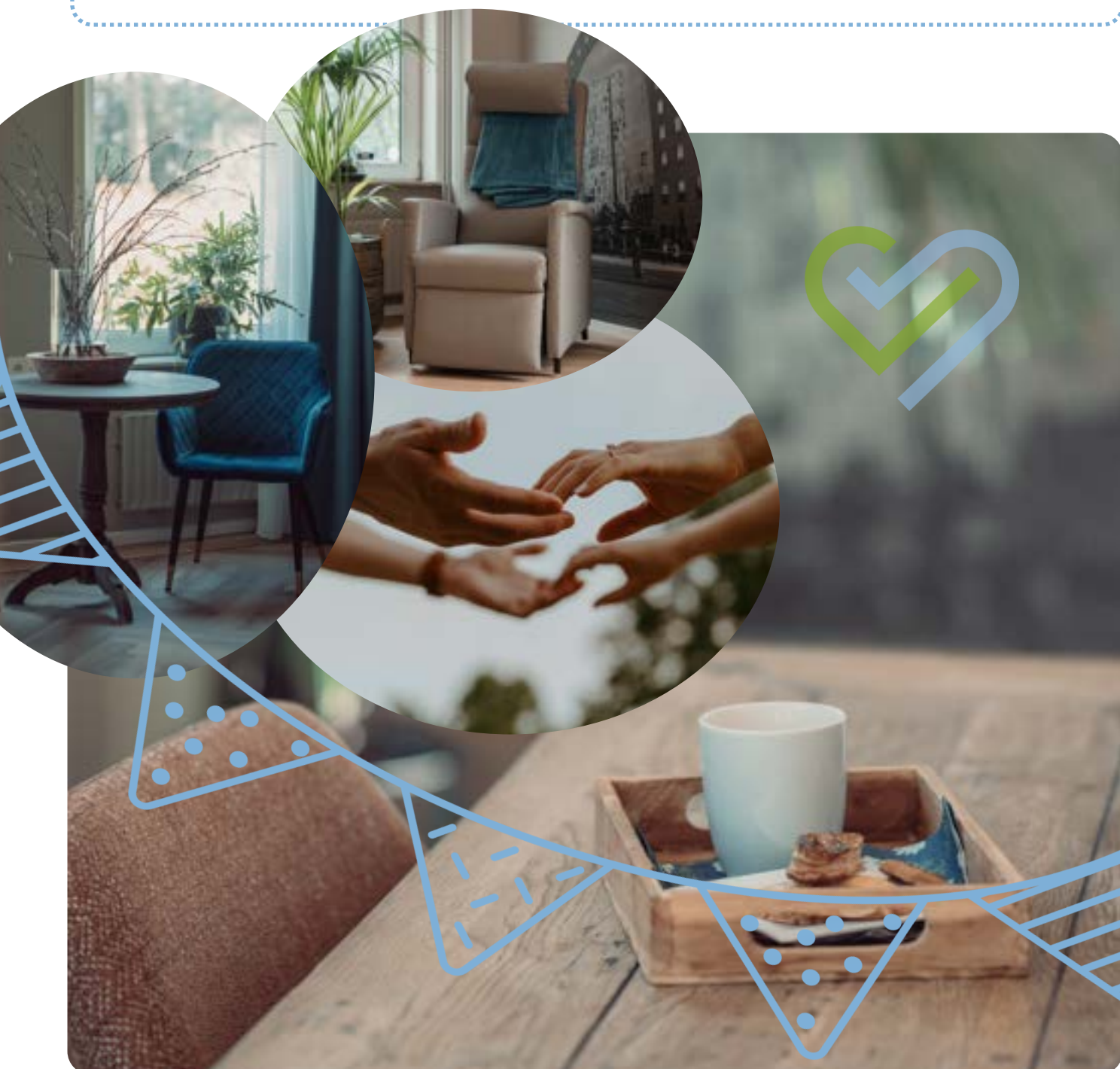
zijn er naar schatting zo'n 140.000 kopjes koffie geschonken; werden ontelbaar veel gesprekken gevoerd; waren er talloze ontmoetingen en vele momenten van troost en nabijheid.

Dankbaarheid en vertrouwen

Dankzij de inzet van vrijwilligers, medewerkers en alle betrokkenen is Hospice IJsselPolder uitgegroeid tot een plek van waarde voor Rotterdam-Ommoord en omgeving.

Een lustrum voor IJsselPolder...

daar werd bij stilgestaan en er werd gevierd. Er werd met dankbaarheid teruggekeken en er werd vooruit geblikt. Wat was geeft de moed en het vertrouwen om op deze voet de toekomst tegemoet te gaan!

Verhalen uit het hospice

HUGS VOOR IJSSELOEVER

Hoe oud moet je zijn om iets van de warmte en de genegenheid van IJsselOever te ervaren: 40, 50, 60...?

Nee dus: 11 jaar is meer dan voldoende.

Het bewijs? Dat is Benjamin.

Bijzonder...

Hij kwam regelmatig in het hospice om daar zijn oma te bezoeken.

En dat vond hij bijzonder.

Niet bijzonder eng, niet bijzonder vervelend,
maar... bijzonder om te ervaren dat oma met warmte en zorg omringd werd.

Oma is er niet meer.

Benjamin heeft afscheid van oma moeten nemen.

Dat doet pijn.

Maar de herinnering aan zijn bijzondere bezoeken aan haar en aan het hospice blijven hem bij.

Daarom belde hij onlangs opnieuw bij IJsselOever aan, samen met opa.

En wat had hij bij zich?

Vier Hugs van het KWF: gekocht van zijn eigen geld en bestemd voor het hospice.

Hij overhandigde ze aan vrijwilliger Anik, zodat de hospice-vrijwilligers er andere mensen weer mee kunnen troosten.

Want een Hug van het KWF is de eerste knuffel die j u knuffelt!
Hoe ontroerend mooi is dit!

Colofon

Deze *Zicht op IJssel* nummer 17 kwam tot stand met de medewerking van:

Hilger Jansen, Anita Akkermans, Nathalie Jonker, Hester Lugten,
Marga Baas, Anja Breijer, Xandra Fil , Anneke Beijer en Els Bette-Fluit

Zicht op IJssel verschijnt enkele malen per jaar en wordt verzonden aan alle medewerkers, oud-medewerkers en belangstellenden van de IJsselHospices.

Fotoverantwoording: foto's IJsselHospices, ZorgBrug en Unsplash.